

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 25 lipca 2022 r.

DIH-3.707.85.2022.AWS

DECYZJA DIH-III/99/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178) oraz art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z dnia 26 maja 2022 r. (nr akt kontroli: DP.8361.10.2022), na mocy której przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowo „TATAR” Z. Kurzywik E. Kurzywik Spółka Jawna z siedzibą w Przemyśle, wymierzono karę pieniężną, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) w związku z niedopełnieniem obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ww. ustawy, które polegały na niewidocznieniu informacji o cenie i/lub cenie jednostkowej oraz niewidocznieniu właściwie wyliczonych cen jednostkowych (w odniesieniu do łącznie 50 asortymentów), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 14 i 16 lutego 2022 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie (zwanego dalej: „*Podkarpackim WIIH*” bądź „*organem pierwszej instancji*”), działając na podstawie upoważnienia nr DP.8361.10.2022 z dnia 14 lutego 2022 r., przeprowadzili kontrolę w sklepie ... w Przemyśle, należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej również: „*stroną*”, „*stroną postępowania*” bądź „*przedsiębiorcą*”).

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162, z późn. zm.), (zwanej dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”),

skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 26 stycznia 2022 r. (sygnatura: DP.8360.6.2022), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, który obejmował kontrolę prawidłowości przekazywania przez przedsiębiorców informacji o cenach towarów i usług. Niniejsze zawiadomienie strona odebrała w dniu 26 stycznia 2022 r.

W toku kontroli sprawdzono m. in. przestrzeganie przez przedsiębiorcę obowiązku uwidaczniania cen oraz cen jednostkowych, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r., poz. 178) (zwaną dalej: „*ustawą o informowaniu o cenach*”) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121) (zwanego dalej: „*rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen*”).

Czynności kontrolne przeprowadzono w obecności współwłaściciela spółki oraz pracownika upoważnionego do reprezentowania firmy.

W trakcie kontroli ustalono również, że kontrolowany podmiot jest mikro przedsiębiorcą w rozumieniu postanowień art. 7 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców. Do akt sprawy dołączono pisemne oświadczenie przedsiębiorcy potwierdzające ten fakt.

W toku kontroli inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH sprawdzeniu poddali 126 losowo wybranych partii produktów znajdujących się w ofercie handlowej placówki w zakresie uwidaczniania cen i cen jednostkowych, stwierdzając nieprawidłowości przy 50 z nich, tzn.:

- brak uwidocznionej informacji o cenie i cenie jednostkowej przy 14 produktach;
- niewidocznienie właściwej ceny jednostkowej wyliczonej w odniesieniu do masy netto po odcieku dla 33 produktów (w stanie stałym znajdujących się w środku płynnym);
- brak cen jednostkowych przy 2 produktach;
- niewidocznienie właściwie wyliczonej ceny jednostkowej dla 1 produktu.

Powyższe ustalenia dały podstawę do przyjęcia, iż została naruszony art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Szczegółowe ustalenia poczynione przez inspektorów, jak i dokładny wykaz produktów z nieprawidłowościami udokumentowano w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DP.8361.10.2022) znajdującym się w aktach sprawy oraz Załącznikach nr 1-5 do tegoż Protokołu. Do niniejszego Protokołu kontrolowany przedsiębiorca uwag nie zgłosił. W trakcie trwającej kontroli przedsiębiorca zobowiązał się pisemnie do niezwłocznego uzupełnienia brakujących informacji, w tym o cenach i/lub cenach jednostkowych zakwestionowanych produktów. Stwierdzono również, iż zostały podjęte działania i nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen zostały wyeliminowane.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2022 r. (sygnatura: DP.8361.10.2022) Podkarpacki WIIH zawiadomił ww. przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z tytułu niewypełnienia obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, tj. niewidocznienia w miejscu sprzedaży cen i/lub cen jednostkowych towarów lub podania niewłaściwie wyliczonych cen jednostkowych - dla łącznie 50 towarów. W piśmie tym, stosownie do wymogów art. 10 § 1, art. 73 oraz art. 79 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „*Kpa*”), strona została pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu, w tym o prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma. Jednocześnie, w tym samym piśmie organ zobowiązał stronę do przestania informacji o wielkości obrotów i przychodu uzyskanych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w roku 2021. Jak wynika z dokumentacji przedłożonej przez organ pierwszej instancji niniejsze zawiadomienie strona odebrała w dniu 27 kwietnia 2022 r.

W dniu 2 maja 2022 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie wpłynęło pismo przedsiębiorcy z dnia 27 kwietnia 2022 r. będące odpowiedzią na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego, w którym przedstawił on wynik finansowy (przychód i dochód spółki) osiągnięty w roku podatkowym 2021. Stwierdził przy tym, że nieumyślnie naruszył niektóre przepisy. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Podkarpacki WIIH decyzją z dnia 26 maja 2022 r. (znak: DP.8361.10.2022), nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, za niewykonanie w miejscu sprzedaży, tj. w sklepie w Przemyślu, należącym do ww. przedsiębiorcy, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, obowiązku uwidaczniania cen i/lub cen jednostkowych w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen, w odniesieniu do łącznie 50 asortymentów towarów. Niniejszą decyzję doręczono stronie w dniu 27 maja 2022 r.

W dniu 24 czerwca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „*Prezesem UOKiK*” bądź „*organem drugiej instancji*”) otrzymał za pośrednictwem Podkarpackiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W piśmie tym (opatrzone datą 7 czerwca 2022 r.; data wpływu do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie: 13 czerwca 2022 r.), strona postępowania zarzuciła organowi pierwszej instancji:

- że doszedł do fałszywego wniosku, iż przy oferowanych przez stronę produktach - piwach o objętości 500 ml (zdaniem odwołującego się było to 16 asortymentów piwa) należy umieszczać cenę jednostkową, podczas gdy zdaniem strony piwo o tejże pojemności sprzedawane jest na sztuki; strona podniosła również, że cena kwestionowanych produktów była tożsama z ceną jednostkową. Zarzuciła przy tym organowi pierwszej instancji brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz prawnego „*choćby poprzez nie zebranie całego materiału dowodowego*”;

- naruszenie art. 7 i 77 § 1 kpa poprzez pominięcie art. 8 ust. 2 Dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L.1998.80.27 z 18 marca 1998 r.) i pominięcie wskazanych tam przestanków uwzględnianych przy miarkowaniu kary pieniężnej;
- naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy o cenach poprzez przyjęcie, że przesłanką tej normy jest fakt czy jest to pierwsze naruszenie prawa w okresie ostatnich 12 miesięcy w sytuacji, gdy przesłanką tej normy powinna być dotychczasowa działalność przedsiębiorcy (bez ograniczeń czasowych);
- że nie odstąpił, na podstawie art. 189 f kpa, od wymierzenia kary pieniężnej; strona podkreśliła, że niezwłocznie zaniechała naruszenia prawa, a samo naruszenie było znikome. Wskazała, że ilość oferowanych produktów oferowanych w prowadzonym przez nią sklepie przekracza 6700 asortymentów, a kontrola organu pierwszej instancji dotyczyła zaledwie 126 towarów;
- nieuwzględnienie art. 189 d pkt 1 kpa przy ocenie wagi naruszenia prawa.

Pismem z dnia 29 czerwca 2022 r. Prezes UOKiK zawiadomił przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała jednak z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył i stwierdził.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa, w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Artykuł 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wskazuje, że w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, pojęcie ceny jednostkowej towaru (bądź usługi) oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę

jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Natomiast, w myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy;
- 3) metr lub metr kwadratowy - dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni;
- 4) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Jak wskazuje § 4 ust. 2 ww. rozporządzenia, w szczególnych przypadkach uzasadnionych rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1. Z kolei, w przypadku towaru paczkowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub za dziesiętną wielokrotność liczby sztuk (§ 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen). Ponadto, § 6 w/w rozporządzenia stanowi, że cena jednostkowa pakowanego środka spożywczego stanie stałym znajdującym się w środku płynnym dotyczy masy netto środka spożywczego po odsączeniu, oznaczonej na opakowaniu jednostkowym, jeżeli płyn ten lub mieszanka płynów stanowi jedynie dodatek do podstawowego składu tego środka spożywczego.

W świetle art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20.000 zł. Przepis ten, w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostałyby wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną. Jednocześnie, w myśl art. 6 ust. 3 ww. ustawy przy ustalaniu kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w przedmiotowej placówce handlowej, należącej do przedsiębiorcy organ pierwszej instancji wykazał następujące nieprawidłowości:

- niewidocznienie informacji o cenie i cenie jednostkowej w przypadku 14 produktów;
- niewidocznienie właściwej ceny jednostkowej wyliczonej w odniesieniu do masy netto po odcieku dla 33 produktów (w stanie stałym znajdujących się w środku płynnym);

- brak cen jednostkowych przy 2 produktach;
- nieuwidocznienie właściwie wyliczonej ceny jednostkowej dla 1 produktu.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Podkarpacki WIIH nałożył, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) na ww. przedsiębiorcę, który nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Po przeanalizowaniu całokształtu zebranego materiału dowodowego, w tym w szczególności Protokołu kontroli (nr DP.8361.10.2022) oraz ustaleń w nim zawartych, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości co do naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Podkarpacki WIIH słusznie bowiem uznał, że nieuwidocznienie konsumentom informacji o cenie i/lub cenie jednostkowej w kontrolowanej placówce (m.in. poprzez umieszczenie przy towarach nieprawidłowo wyliczonych cen jednostkowych) godziło w oczywisty sposób w prawa konsumentów, ponieważ nie otrzymali oni pełnej informacji o cenach/cenach jednostkowych towarów, pozwalających na ich porównanie. Stwierdzono bowiem nieprawidłowości przy łącznie 50 produktach na 126 partii towarów skontrolowanych, co daje odsetek nieprawidłowości na poziomie niemalże 40%.

Podkreślić należy, że stronie ponad wszelką wątpliwość została udowodniona okoliczność naruszenia prawa, tj. w pierwszym dniu kontroli - 14 lutego 2022 r., w sklepie należącym do skarżącego przedsiębiorcy, brak było m. in. uwidocznionych informacji o cenach i/lub cenach jednostkowych. Fakt ten znajduje potwierdzenie w Protokole kontroli, podpisanym przez osobę upoważnioną do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy, bez wnoszenia uwag.

Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny.

W przedmiotowej sprawie Podkarpacki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na Protokole kontroli (nr DP.8361.10.2022) i stanie faktycznym w nim przedstawionym. Kontrolowany przedsiębiorca nie zgłosił do niego uwag bezpośrednio lub na piśmie w terminie 7 dni od przedstawienia tego Protokołu do podpisu, pomimo iż został prawidłowo poinformowany o przysługującym mu uprawnieniu w *Pouczeniu o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy*. Tym samym ustalenia zawarte w Protokole uznać należy za wiarygodne. Strona nie przedstawiła także żadnych dowodów pozwalających na podważenie wiarygodności Protokołu kontroli. Jak wskazuje Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Łd 485/19: „*Domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego może być obalone wszelkimi środkami dowodowymi,*

jednakże strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego, powinna tę okoliczność udowodnić.”

Należy podkreślić również, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione u przedsiębiorcy w pierwszym dniu kontroli oraz materiał dowodowy zebrany przez Podkarpackiego WIIH. Działania naprawcze poczynione przez stronę, tzn. uwidocznienie informacji o cenach i/lub cenach jednostkowych, były **działaniami następczymi**, podjętymi w wyniku ustaleń kontroli, a nie poczynionymi przez nią z własnej inicjatywy.

Jak wynika z treści skarżonej decyzji, Podkarpacki WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się kryteriami wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK, oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie przez Podkarpackiego WIIH kara została ustalona w sposób prawidłowy, w oparciu o przesłanki zawarte w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach i znajdowała potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Wykazane w toku kontroli bezsprzeczne uchybienia strony w zakresie prawidłowego oznakowania towarów informacjami o cenach i/lub cenach jednostkowych nie może się odbywać ze szkodą dla konsumentów. W ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych w zakresie informowania konsumentów o cenach, cenach jednostkowych towarów w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

Strona postępowania w swoim odwołaniu zarzuciła organowi pierwszej instancji przede wszystkim:

- 1) jakoby organ ten doszedł do fałszywego wniosku, iż przy oferowanych przez stronę produktach - piwach o objętości 500 ml (zdaniem odwołującego się było to 16 asortymentów piwa) należy umieszczać cenę jednostkową, podczas gdy zdaniem strony piwo o tejże pojemności sprzedawane jest na sztuki; strona podniosła również, że cena kwestionowanych produktów była tożsama z ceną jednostkową. Przedsiębiorca przypisał przy tym organowi pierwszej instancji brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz prawnego „*choćby poprzez nie zebranie całego materiału dowodowego*”;
- 2) naruszenie art. 7 i 77 § 1 kpa poprzez pominięcie art. 8 ust. 2 Dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L.1998.80.27 z 18 marca 1998 r.) i pominięcie wskazanych tam przesłanek uwzględnianych przy miarkowaniu kary pieniężnej;

- 3) naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy o cenach poprzez przyjęcie, że przesłanką tej normy jest fakt czy jest to pierwsze naruszenie prawa w okresie ostatnich 12 miesięcy w sytuacji, gdy przesłanką tej normy powinna być dotychczasowa działalność przedsiębiorcy (bez ograniczeń czasowych);
- 4) nieodstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189 f Kpa; strona poinformowała przy tym, że niezwłocznie zaniechała naruszenia prawa, a samo naruszenie było w jej ocenie znikome. Wskazała, że ilość oferowanych w placówce produktów przekracza 6700 asortymentów, a kontrola organu pierwszej instancji dotyczyła zaledwie 126 towarów;
- 5) nieuwzględnienie art. 189 d pkt 1 kpa przy ocenie wagi naruszenia prawa.

Odwołujący wskazał też na trudną kondycję finansową przedsiębiorstwa (m. in. podając, że jego dochód „*oscyluje w granicach rentowności*”).

Po wnikliwym przeanalizowaniu argumentów podniesionych przez stronę w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Prezes UOKiK wskazuje, iż argumenty te nie zasługują na uwzględnienie. Szczegółowe uzasadnienie zaprezentowano poniżej.

Ad. pkt 1

Odpowiadając na argumentację strony w pierwszej kolejności wskazać należy, że ceny oraz ceny jednostkowe towaru powinny być uwidocznione w sposób jednoznaczny, nie budzący żadnych wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zauważyć należy, iż w realiach przedmiotowej sprawy zakwestionowano m. in. brak uwidocznionej informacji o cenie i cenie jednostkowej w przypadku 14 produktów (11 piw i 3 przekąsek), jak również brak ceny jednostkowej dla 2 produktów (piw), a nie jak utrzymuje strona - 16 asortymentów piwa. Kwestionując powyższe uchybienia organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wymagania ustawy o informowaniu o cenach oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Dokumentacja fotograficzna sporządzona w dniu kontroli w sposób ewidentny wskazuje, że: przy 14 produktach (tzn. 11 piwach oraz 3 przekąskach) brak było jakiegokolwiek informacji o cenie i cenie jednostkowej; a w przypadku 2 asortymentów piwa (piwo LECH FREE oraz piwo SOMERSBY ROSE) uwidoczniono jedynie cenę - brak było cen jednostkowych.

Warto w tym miejscu posłużyć się definicją zawartą w art. 3 ust. 1 pkt ustawy o informowaniu o cenach - „cena jednostkowa towaru (usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach”. Podobna definicja zawarta jest również w art. 2 pkt b) Dyrektywy 98/6/WE, która jasno wskazuje, iż: „*cena jednostkowa oznacza cenę końcową, włącznie z podatkiem VAT i wszystkimi pozostałymi podatkami, za jeden kilogram, jeden litr, jeden metr, jeden metr kwadratowy lub jeden metr sześcienny produktu lub inną pojedynczą jednostkę ilości, która jest szeroko i zwyczajowo stosowana w danym Państwie Członkowskim, prowadzącym obrót danymi produktami.*”

Zgodnie z powyższym, cena jednostkowa odnosi się do ceny po przeliczeniu za 1l lub 1m³, 1kg lub 1t, 1m i 1m² lub sztukę (w przypadku towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki). Zauważyć należy, że zakwestionowane przez stronę różne rodzaje piwa (w puszkach, butelkach) są niejako z góry oznaczone przez producentów w jednostkach objętości (np. 500 ml) i tym samym w rozumieniu przepisów o cenach nie są towarami sprzedawanymi na sztuki, jakby oczekiwała tego strona. Tak więc, wbrew twierdzeniu strony - cena jednostkowa zakwestionowanego piwa, powinna być obliczana za jednostkę masy lub objętości, a nie za sztukę. Co do zasady, produkty w opakowaniach jednostkowych, o określonej masie lub objętości, nie są uznawane za produkty sprzedawane na sztuki.

Obowiązek uwidaczniania cen i cen jednostkowych, jako dwóch odrębnych wartości, wynika zarówno ustawy jak i rozporządzenia. Zgodnie z przepisami to na sprzedającym spoczywa obowiązek wyliczenia i podania cen jednostkowych za litr, kilogram itp. Nie może on odstąpić od spełnienia tego obowiązku i przenieść go na konsumentów. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2345/18. W uzasadnieniu przedmiotowego wyroku Sąd wskazał: *„Stwierdzić zatem należy, że zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, iż kwestionowane podczas kontroli towary w sklepie należącym do Skarżącej nie były towarami sprzedawanymi na sztuki, gdyż miały do nich zastosowanie określone jednostki miar (w szczególności miary objętości), w związku z czym obowiązkiem Przedsiębiorcy było należyte uwidocznienie cen stosownie do treści cytowanych powyżej przepisów dotyczących informowania o cenach towarów i usług. W tym zakresie Sąd nie dopatrył się nieprawidłowości w stanowisku orzekających w sprawie organów obu instancji. Organy obu instancji słusznie przyjęły w uzasadnieniu spornych decyzji, że niedopełnienie obowiązku uwidaczniania cen jednostkowych przez stronę skarżącą utrudniło porównanie konsumentom cen towarów podobnego rodzaju, ale o innej masie/objętości netto.”* Podkreślenia wymaga również fakt, że z ustawowego obowiązku uwidaczniania ceny jednostkowej są zwolnione wyłącznie produkty wymienione w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Katalog wyjątków w nim wskazanych nie obejmuje wykazu towarów, które przywołuje strona. Dla produktów tych powinna zostać uwidoczniona, obok ceny, również cena jednostkowa. Oznacza to, że oprócz ceny sprzedaży, obowiązkiem przedsiębiorcy było podanie również ceny jednostkowej, czyli ceny piwa w przeliczeniu za 1 litr (ewentualnie w przeliczeniu na metr sześcienny lub dziesiętną wielokrotność i podwielokrotność legalnych jednostek miar).

Podsumowując, nie sposób się zgodzić z polemiką strony jakoby nie miała ona obowiązku uwidaczniania cen jednostkowych przy powoływaniu się na § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen oraz art. 3 ust. 1 Dyrektywy 98/6/WE.

Przechodząc do zarzutu strony, który dotyczy braku dokładnego wyjaśnienia przez organ stanu faktycznego oraz prawnego sprawy, Prezes UOKiK stwierdza, że jest on nietrafiony. Organ swoje wnioski oparł na rzetelnym i spójnym materiale dowodowym zebrany przez organ pierwszej instancji, w tym także na Protokole kontroli. Zgromadzone akta sprawy, w sposób wyczerpujący i niebudzący zastrzeżeń Prezesa UOKiK, dokumentują ustalony stan

faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił szczegółowo podstawy prawne w decyzji pierwszej instancji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania organu. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie (w formie decyzji administracyjnej) posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

Ad. pkt 2 oraz 3

Ustosunkowując do zarzutu strony dotyczącego pominięcia przez organ przestanków wskazanych w art. 8 ust. 2 Dyrektywy 98/6/WE uwzględnianych przy nakładaniu kary, Prezes UOKiK wyjaśnia, że dyrektywa jest rodzajem aktu prawnego wspólnotowego wiążącego w całości Państwa Członkowskie. Jednakże ów akt prawny pozostawia krajowym organom ustawodawczym swobodę wyboru zarówno formy, jak i środków potrzebnych do osiągnięcia wymaganego celu. Zauważyć należy, że to ustawa o informowaniu o cenach, jak i wydane na jej podstawie rozporządzenie wykonawcze stanowi implementację do polskiego porządku prawnego wspomnianej wyżej dyrektywy. Polski ustawodawca w ustawie o informowaniu o cenach towarów i usług dokładnie określa kryteria (przesłanki) jakie ma brać pod uwagę organ dokonujący miarkowania kary. Jak wskazuje art. 6 ust. 3 ww. ustawy do przestanków tych należą: stopień naruszenia obowiązków, dotychczasowa działalność przedsiębiorcy oraz wielkość obrotów i przychodu. Po analizie materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie, Prezes UOKiK stwierdził, że wszystkie z powyższych przestanków zostały uwzględnione przez Podkarpackiego WIIH przy nakładaniu kary. Przedstawiony katalog przestanków nie obejmuje okoliczności na jakie powołuje się przedsiębiorca, tj. generowany dochód bądź koszty prowadzenia działalności gospodarczej. Zatem organ nie mógł wziąć ich pod uwagę, gdyż jest zobowiązany ogólną zasadą legalizmu do działania na podstawie i w wyznaczonych granicach prawa. Organ pierwszej instancji, badając sprawę, wziął pod uwagę dotychczasową działalność przedsiębiorcy. Uznał, że jest to pierwsze naruszenie przepisów w zakresie uwidaczniania cen. Powyższe organ odniósł jedynie do okresu 12 miesięcy. Nie analizował on powyższej kwestii na przestrzeni dłuższego okresu, ponieważ z uwagi na fakt oznaczenia naruszenia jako pierwsze miało się to z celem.

Odnosząc się do podniesionych w odwołaniu argumentów dotyczących rzekomego naruszenia przez organ art. 7 oraz 77 Kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią one m. in., że w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto, wskazują, że przed wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia (decyzji) organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Podkarpacki WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego, opierając się na

bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Organ podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Analiza akt sprawy wykazała, że Podkarpacki WIIH wydając zaskarżoną decyzję opartą się na kompletnym i wyczerpującym materiale dowodowym, a przede wszystkim na Protokole kontroli (nr DP.8361.10.2022). Z Protokołu tego bezwzględnie wynika, że w kontrolowanym sklepie w Przemyślu, w pierwszym dniu kontroli, brak było wymaganych lub poprawnych oznaczeń cenowych przy 50 produktach na 126 towarów skontrolowanych, a więc stronie bez wątpienia została udowodniona okoliczność naruszenia prawa. W oparciu o ustalony stan faktyczny, którego wiarygodność potwierdziła również strona skarżąca (podpisując Protokół kontroli), organ pierwszej instancji ostatecznie zdecydował o nałożeniu na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Biorąc pod uwagę powyższe, zarzut naruszenia przez Podkarpackiego WIIH art. 7 oraz 77 Kpa należy uznać za bezpodstawny.

Ad. pkt 4

Odnosnie kolejnego z podniesionych przez spółkę zarzutów, który dotyczy błędnej wykładni art. 189 f Kpa, której dopuścił się organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK stwierdza, że nie znajduje podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary w niniejszym wypadku. Nie dopatrył się argumentów pozwalających na uznanie wagi stwierdzonych naruszeń prawa jako znikomej. Podkreślić należy przy tym, że na 126 towarów skontrolowanych pod względem prawidłowego oznaczania cenami (cenami jednostkowymi) zakwestionowano 50, w tym 14 produktów nie posiadało żadnych uwidocznionych informacji o cenach i cenach jednostkowych. Z kolei, w przypadku pozostałych produktów, które stanowiły znaczącą grupę, stwierdzano przeważnie niepoprawnie wyliczone ceny jednostkowe. Brak tego rodzaju informacji, nawet przy niewielkiej ilości towarów, wbrew przekonaniu strony, nie stanowi o znikomym stopniu naruszenia. Szczegółową analizę art. 189 f Kpa przedstawiono w dalszej części niniejszej decyzji.

Za chybioną uznać należy także argumentację strony w której powołuje się na fakt oferowania w swojej placówce asortymentu w ilości ponad 6700 produktów. W przekonaniu strony bowiem stwierdzone uchybienia należy odnosić do tej właśnie liczby (całości asortymentu).

Prezes UOKiK zauważa, że niewidocznienie jakiegokolwiek informacji o cenie, nawet w odniesieniu do niewielkiej liczby towarów, całkowicie pozbawia konsumentów dostępu do rzetelnej informacji o cenie produktu. W innych przypadkach takich jak brak ceny jednostkowej lub niewłaściwie wyliczona cena jednostkowa pozbawia klienta możliwości prostego, nieskomplikowanego porównania cen produktów oferowanych w tej samej placówce lub utrudnia skonfrontowanie cen jednostkowych tego samego rodzaju produktów w tej placówce z oferowanymi w innych sklepach. W omawianym przypadku kontrolą objęto zaledwie część oferty placówki tj. 126 produktów, a nie cały asortyment, wobec czego odnośnienie liczby 50 zakwestionowanych produktów do całości oferowanego asortymentu nie odzwierciedlałoby zakresu nieprawidłowości. Trudno jest bowiem stwierdzić, czy

w przypadku pozostałych produktów (poza skontrolowanymi) spełniony został obowiązek należytego (właściwego) uwidaczniania cen (cen jednostkowych), skoro organ ich nie badał.

Ad. pkt 5

Odnosząc się do zarzutu strony, który dotyczy nieuwzględnienia przez organ przesłanek określonych w art. 189d Kpa (w szczególności takich jak waga i okoliczności naruszenia prawa), Prezes UOKiK stwierdza, iż zarzut ten jest bezzasadny.

W przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania przepis zawarty w art. 189d Kpa. Wynika to wprost z art. 189a § 2 pkt 1 Kpa, w myśl którego w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów działu IVA „*Administracyjne kary pieniężne*” Kpa w tym zakresie nie stosuje się.

Ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług w art. 6 ust. 3 wyraźnie wskazuje, iż przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się następujące przesłanki: stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu. W związku z tym, zgodnie z art. 189a § 2 pkt 1 Kpa, w omawianej sprawie nie miały zastosowania dyrektywy określone w art. 189d Kpa, albowiem reguluje je odrębny przepis, tzn. art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach.

Ponadto, jak wskazano w uzasadnieniu do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 stycznia 2019 r. (sygn. VI SA/Wa 1913/18): „*Powyższy, związany charakter skarżonej kary pieniężnej, przewidziany w ustawie o drogach publicznych, tj. w przepisach odrębnych, w zw. z art. 189a § 2 pkt 1 k.p.a. determinuje, że w niniejszej sprawie nie mogły mieć zastosowania, przywołane w skardze jako naruszone, przepisy Działu IVa k.p.a. Dyrektywy wymiaru kar administracyjnych przewidziane w Dziale IVa k.p.a. nie znajdują zastosowania w przypadku kar pieniężnych nakładanych decyzjami związanymi, czyli takimi, w stosunku do których ustawodawca nakazuje stosować pewien jednoznaczny mechanizm - sankcji pieniężnej.*” Wobec powyższego, ww. okoliczności wskazane przez skarżącą spółkę pozostają bez znaczenia dla sprawy.

Odnosnie pozostałych okoliczności przedstawionych przez stronę takich jak działalność charytatywna, prospołeczna, organ drugiej instancji stwierdza, że chociaż należyte i wzorcowe, pozostają bez wpływu na wymiar kary i ostateczne rozstrzygnięcie organu. Zaznaczyć należy, że obowiązek uwidaczniania cen i cen jednostkowych i ich poprawnego wyliczania, który ewidentnie zaniedbała strona, jest okolicznością całkowicie zależną od niej.

Prezes UOKiK jednocześnie wyjaśnia, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o informowaniu o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka i znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec

powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach wydaje decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada na przedsiębiorcę karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. W niniejszym przypadku kluczowe znaczenie dla organu ma fakt, iż w chwili kontroli informacje o cenach i/lub cenach jednostkowych nie były dostępne dla konsumentów. Dodatkowo, wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organy Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Nadto, okoliczności na jakie powołuje się strona w toku postępowania, takie jak: „niewiedza”, „przeoczenie”, „nieumyślność naruszenia” bądź „niejako popełniony błąd systemowy” nie mogą stanowić okoliczności łagodzącej, usprawiedliwiającej przedsiębiorcy względem popełnionego deliktu administracyjnego. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Prezes UOKiK wskazuje dalej, że od przedsiębiorcy, jako profesjonalnego uczestnika obrotu oczekuje się znajomości przepisów w zakresie regulacji dotyczących właściwego informowania o cenach, cenach jednostkowych oferowanych do sprzedaży towarów, w tym uwidacznianie poprawnie wyliczonych cen jednostkowych. To przedsiębiorca, powinien był dołożyć należytej staranności, aby jego działalność była prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Ponadto, organ drugiej instancji zaznacza, że nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami.

Prezes UOKiK stwierdza ponadto, iż nie znajduje podstaw do zastosowania środków przewidzianych w art. 189f Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary, na które powołuje się strona skarżąca. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 statuuje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. W przedmiotowej sprawie strona bez wątpienia dopuściła się znacznego naruszenia przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania wobec 50 produktów na 126 zbadanych. Powyższe wskazuje, że wagi naruszenia nie można uznać za znikomą. Zaznaczyć należy, że organ oceniając aspekt związany ze znikomością naruszenia bierze pod uwagę nie tylko skalę naruszenia, ale również skutki naruszenia w odniesieniu do potencjalnych uczestników rynku, jakimi są konsumenci. W niniejszym przypadku konsumenci zostali pozbawieni wiedzy, dostępu do pełnej informacji o cenach i/lub cenach jednostkowych, pozwalającej im na dokonywanie świadomego wyboru produktów, a więc realna ochrona konsumenta została w tej materii zachwiana. Tym samym, przestanka pierwsza nie została spełniona.

Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez przedsiębiorcę. Jak wskazano w Protokole kontroli

(karta nr 2) strona zaprzestała naruszenia prawa, do którego się zobowiązała (podjęła działania mające na celu wyeliminowanie nieprawidłowości), co organ wziął pod uwagę przy ocenie materiału dowodowego w toku prowadzonego postępowania odwoławczego. Jednakże należy mieć na względzie, że ww. przesłanki muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast, w niniejszym przypadku nie spełniono wymaganego warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Nie została spełniona również przesłanka druga zawarta w pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, naruszając art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w konsekwencji czego za popełniony delikt administracyjny nałożono na nią sankcję o charakterze pieniężnym.

Organ drugiej instancji podkreśla przy tym, że zaprzestanie naruszania przepisów prawa nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w trakcie kontroli. Okoliczność usunięcia stwierdzonych w toku kontroli naruszeń nie oznacza zatem automatyzmu w odstąpieniu od ukarania za naruszenie ww. obowiązków.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji czy też podstaw do odstąpienia od zastosowania sankcji i poprzestania jedynie na pouczeniu.

Jednocześnie, odnosząc się do trudnej sytuacji finansowej przedsiębiorcy, Prezes UOKiK wyjaśnia, iż w myśl art. 67 a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.), zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Organ drugiej instancji nadmienia przy tym, że w przedmiotowej sprawie kara pieniężna (w wysokości 1 000 zł) nie została wymierzona przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w wysokości maksymalnej, czyli 20.000 zł, lecz wynosi zaledwie 5% maksymalnej

przewidzianej wartości i mieści się w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości, a zatem jest kwotą optymalną i proporcjonalną wobec zaistniałego naruszenia. W ocenie Prezesa UOKiK kara ta spełnia, zgodnie z założeniami określonymi w dyrektywie 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. UE L 80/27 z 18.3.1998), właściwą funkcję dyscyplinująco-represyjną względem stwierdzonego naruszenia.

Reasumując, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów o informowaniu o cenach i ich uwidacznianiu skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji na korzyść strony. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję Podkarpackiego WIIH, Prezes UOKiK miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, w szczególności stopień naruszenia, dotychczasową działalność oraz wielkość osiąganego przychodu, jak również rozważył przesłanki określone w art. 189f Kpa. Podsumowując przeprowadzone rozważania, Prezes UOKiK stwierdził, że złożone przez stronę odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na

wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/